

[Stauning.]

ikke helt rigtig. Diskontobanken forlangte ikke Statsgaranti, den forlangte, at de andre Banker skulde opfylde en Forpligtelse, som Diskontobankens Leder mente, de var indgaaet paa nogle Aar i Forvejen, da der blev foretaget en Rekonstruktion, og han mente endvidere at kunne kræve, at Finansministeren, det vil sige den tidligere og nuværende Finansminister, opfyldte Forpligtelser, som denne havde indgaaet under den Forhandling med Diskontobanken, som fandt Sted paa et tidligere Tidspunkt. Men naturligvis kunde Direktøren ikke henvende sig til andre end den, der paa den daværende Regerings Vegne var Deltager i Forhandlingerne, altsaa mig, og han spurgte derfor mig, hvad jeg sagde til dette Tilsagn fra den tidligere Finansminister, og jeg sagde: Ja, det hæfter jeg ikke ved. Det var ikke noget Spørgsmaal til Staten, om den vilde garantere, men et Spørgsmaal om, hvordan vi stillede os til den Forpligtelse, som Banken mente, den højtærede nuværende Finansminister var indgaaet paa. Dette er det dog maaske nyttigt, at den højtærede Statsminister kender, naar han i Fremtiden skal tale med om disse Bankanliggender.

Endvidere sagde den højtærede Statsminister om den tabte Handelsminister, at han virkelig ikke var blevet stødt ud. Ja, jeg har jo ikke deltaget i de intimere Forhandlinger derom, men jeg er da ikke i Tvivl om, at naar Handelsministeren trods alt, hvad han havde sagt og gjort, desuagtet maatte ud, saa var det, fordi han i hvert Fald følte sig svigtet af sine Kolleger i Ministeriet, følte sig ilde ved Selskabet. Og det kan jeg godt forstaa.

Dernæst sagde den højtærede Minister om denne Sag med Hensyn til Bebrejdelserne for, at man havde handlet Aktier den 27. September, at det kunde han jo ikke gøre noget ved. Nej, det var heller ikke, fordi der var handlet Aktier, jeg har rettet nogen Bebrejdelse, for jeg har ikke sigtet Statsministeren eller andre Ministre for at have gaaet rundt og solgt Aktier, aldeles ikke. Det, jeg har besværet mig over, er, at Ministeriet den 27. September udstedte den Erklæring, jeg læste op i Gaar, og som jeg henviser til, en Erklæring, hvori man gav Offentligheden den Tro, at i Løbet af den 27. vilde der med Statens Støtte ske en Ordning af Privatbankens Forhold, og en saadan Ordning, som gjorde det rimeligt, at man ogsaa den Dag handlede Aktier til Kurser, som laa adskilligt over de Kurser, Aktierne kom til at staa i den Dag, Banken var lukket. Man skabte fra Ministeriets

Side en Tillid i Befolkningen, som altsaa var ugrundet, og som viste sig at koste Medlemmer af Befolkningen adskillige Penge. Det er det, jeg bebrejder Regeringen, at den gjorde, endskønt det altsaa nu siges af Statsministeren, at man straks, da denne Sag blev forelagt Ministeriet den 24., besluttede, at Statsstøtte kunde der ikke være Tale om. Man har da begaaet den første urigtige Handling ved at lade Handelsministeren i 3 Dage og Nætter deltage i Forhandlinger, hvor han intet havde at gøre, naar Staten ikke vilde støtte Banken. Derefter har man udstedt en Erklæring, som gav Offentligheden den Tro, at med Handelsministerens Hjælp skulde det nok gaa i Orden, for saa endelig, efter at forskellige Transaktioner var foretaget, at lade det hele briste og Banken lukke. Jeg fastholder, hvad jeg har sagt før, at man handlede i denne Sag paa en i høj Grad letsindig Maade, paa en Maade, som er ganske uforsvarlig. Og hvad angaar den udtraadte Handelsminister, saa henviser jeg paa ny til, at han jo selv den Dag i Oktober Maaned, da han stod her og forklarede sin Stilling, sagde: Selve Aarsagen til Uoverensstemmelsen mellem mig og mine Kolleger blev fjernet, da Privatbanken blev genaabnet uden Statens Indgriben, og nu staaer jeg igen paa samme Linie som mine Kolleger. Hvorfor i al Verden den Mand, der siger dette, skal jages ud af Ministeriet, det er stadig en Gaade, som kun den højtærede Statsminister kan give rigtig Besked paa.

Christmas Møller: Den højtærede Statsminister nævnte i de Betragtninger, han henvendte til mig, ogsaa den store Glæde, jeg skulde have følt ved det Flertal, Konservative og Socialdemokrater nu havde i begge Rigsdagens Ting. Men den højtærede Statsminister begyndte ikke med Begyndelsen, og Begyndelsen angaaende dette Spørgsmaal var min Fremhæven af, hvorledes man fra Venstres og fra Venstres Næstformands Side her i Tinget havde indledet Landstingsvalgkampagnen med at gøre opmærksom paa, at det, Venstre kæmpede for, var at kunne bevare Flertallet med de tre andre Partier, kunne bevare det med os, kunne bevare det med de Radikale og kunne bevare det med Socialdemokraterne. Da jeg nævnte dette første Gang, nævnte jeg udtrykkelig, at vi var særdeles tilfredse med det politiske Resultat, som var Følgen af, at Venstre ikke mere havde Flertal sammen med de Radikale. Jeg nævnte det ikke helt i den Form, hvori den højtærede Statsminister sagde det, nej,